૧૫૯૩

સીરીન ફરહાદનો ગાયનરૂપી ઓપેરા

જેમાં

તમામ ઉમદી (૧૨૫) રાગરાગણીઓનો શમાવેશ
કરવામાં આવેલ છે.

બનાવનાર

એક મહુમદીઅન "મુનશી"

તે

છપાવી પ્રસીદ્ધ કરનાર

ઠક્કર કાલીદાશ નાનજી.

મુંબઈ:
યુનિયન પ્રેસમાં ન્હાનાભાઈ રૂસ્તમજી રાંણીનાએ છાપ્યોછે.

સંવત ૧૯૩૭—સને ૧૮૮૧.

કીંમત ૬ આના.

સીરીન ફરહાદનો ગાયનરૂપી ઓપેરા

જેમાં

તમામ ઉમદી (૧૨૫) રાગરાગણીઓનો શમાવેશ
કરવામાં આવેલ છે.

બનાવનાર

એક મહુમદીઅન "મુનશી"

તે

છપાવી પ્રસીદ્ધ કરનાર

ઠક્કર કાલીદાશ નાનજી.

મુંબઈઃ
યુનિયન પ્રેસમાં ન્હાનાભાઈ રૂસ્તમજી રાંણીનાએ છાપ્યોછે.

સંવત ૧૯૩૭—સને ૧૮૮૧.

કીંમત ૬ આના.

સીરીન ફરહાદકા ઓપેરા.

બાબ પહેલા. પરદા ૧—દરબાર.

જલવાહ જો ઉસને બતાયા મેરા જી જાનતા હૈ—રાહ.

શમોશગીર.—હફતકીસ્વરમે તેરા નામ હરએક જાનતા હૈ,
ચીને માંહચીનકા હર શાહ તુજે પૈછાનતા હૈ;
નામ કૈખસરૂ તેરા હૈગા જહાંમે મશહુર,
મીસ્રમે નૌશેરવાંકે મેરા જી જાનતા હૈ;
કૌન હૈ તેરે બરાબર યે જહાંમેં ખસરૂ,
મુલકું મુલકુંકા શાહીનશાહ તુજે પૈછાનતા હૈ;
સુલતનત હૈ તેરી દુનયામેં સુલેમાં કે મીસલ,
જીન્નો સર્કસભી તેરા હુકમ યાંહ માનતા હૈ.

તફરકા હોતાહૈ ઐસા—રાહ.

બાદશાહ.—મુસતહર હૈગા મેરા ખાને કરમ આમ કહીં,
ગંજેકારૂં હૈ મેરા બખશીસે ઈનઆમ કહીં;
ખુસરવે વખ્ત હું કસરાકી અદાલતસે મેં,
શોહરા આફાક હૈ આલમમે મેરા નામ કહીં;

રફ્આતો મનજલતો કદરે સહીનશાહે જહાંન,
હકતકિસ્વરમે હે જારી મેરા ઇનઆમ કહીં;
આમીલે કતલએ મિરીખ કહો હુકમે રવાં,
ફોજ આદામેજો ચમકી મેરી સમસામ કહી;
વાકે આ તફરકા હો ગુલસને આલમમેં અયાં,
ગુલ કહીં ગુનચા કહીં બુલબુલે બદનામ કહીં;
દેવ કિયા ગોલ બીયાબાને પરી વહશે નફુર;
સબ મેરે સેદ હે સેહરામે દરો દામ કહીં;
નજર એ મેહેર કરૂં સીસાપે હો રોસન જુંમાહ,
ફોજજારી હૈ મેરી સુબે કહીં શામ કહીં.

ચોબદાર.—સીરકો ઝુકાકર અરજયે કરતા સુનયે શાહાના,
એક સોદાગર ખડા હે બાહેર કહો ઉસે લાના.

બાદશાહ.—સુન ઐ ચોબદાર બાત યે મોરી જલદ અબ તું જાના,
જો સોદાગર ખડા હૈ બાહેર ઉસકો યહાં લાના.
[સોદાગર દાખીલ હોના હૈ તબ બાદશાહ સોદાગર દેખકર ગાતા હ.

ધ્રૂપદ.

ગાઉં સદા વો યાર ગાઉં.—યે રાહ.

બાદશાહ.—આવો યહાં કહાંસે આએ તુમ મુજસે કહો જરી,
બેઠો ઇસ ઠાર કહો યક બાર બાર—યહાં કહાંસે,
આએ બોલોહી પુકાર તુમ લલકાર હાલ ખુશ,
હાલી,—હાલી આવો યહાં કહાંસે આએ.

સોદાગર.—સુનયે જુનાબ હાલ મેરા આપ કાન ધર,
આયા હું મે ઇરાનસે ફિલહાલ સરબસર;
અબદુલ અજીજ નામ મેરા હૈ જહાંપના,
મુલકુંકી સૈર કરતા હુવા આયાહું ઇધર;
મેં માલકે ખરીદને આયાહું ઇસ જગા,
દો તીન રોજ બાદ મેં જાઉંગા અપને ઘર;
થા શોક દીલમે આપસે મીલનેકા મુજકો શાહ,
ઇસ લીએ મૈને આપકો તકલીફ દીઆ મગર.

બાદશાહ.—મુજસે ઇરાંકી કર ગુફ્તાર, ભલારે મુજસે ઇરાંઃ
ઇરાં શેહેરમે યહી સુના મેં એક હૈ અજબ ગુલનાર—
ભલારે મુજસે ઇરાંઃ
ઉસકા તું મુજકો નામ બતા તું તાંકે હો દીલકો કરાર—
ભલારે મુજસે ઇરાંઃ

સોદાગર.—સુનયે હજુર એ જહાંપના જો કુછકે હૈ તુમને સુના,
બરહક યે હૈ સચ્ચા બીયાં કેહતા હું સબ નામો નીશા;
ઇરાનકી શેહજાદી એક શીરીન ઉસકા નામ હૈ,
ઔર હુસ્ન ઉસકા ક્યા કહું ગોયા મીસલ ગુલફામ હૈ;
ઉસકે હુસ્નકે સામને સરમીનદા હૈં સમશો કમર,
હુરો પરી ક્યા ચીજ હૈ ઉસકે મુકાબીલ હોં અગર;
મુલકું મુલકકી ઔરતાં કૈં દેખીયાં એ જહાંપના,
લેકીન કોઇ ઇસકે મિસલ દેખી નહી અંદર જહાં;

અલ્લાહને અપને હાતસે ઈસકો ઘડી હે ખુબતર,
રંગ રૂપમેં કુછ ફરક નૈં નકશા હે નમકી પુર હુનર;

ઇસ આતસે ઉલફતને કિયા આગઃ—રાહા.

બાદશાહ.—હૈ હૈ યે મેરે દીલકો ક્યા એકબાર હો ગયા,
સુનતેહી નામ શીરીં ગીરફતાર હો ગયા;
આગ બેકલી હુઈ હૈ મેરે ઉસકો દોસ્તો,
ઉનેસે આગ યે દીલ મેરા બેજાર હો ગયા;
આગ દેખતા ખડા હે ક્યા શાપુર જલ્દ કર,
મેરેહી દીલકો ઈસ્કકા આજાર હો ગયા;
બીન શીરીંકે ન હોગેગા આરામ મેરેકો,
ઉલફતમે ઉસકે દીલ મેરા બીમાર હો ગયા.

કોઈ દમ હે સાકી અગર હવા.—રાહ.

શાહપુર.—કુછ ગમ તું ન ખા એ શાહ મેરે,
કોઈ આન મેલાકે મીલાઊં તુજે;
આગ જાતા હું મે ઈરાન શેહેર,
કોઈ મકર વો ફનસે લેઆઊં ઉસે;
સૌદાગરકા બેસ બદલ,
કુછ માલ લેજાકર દેખાઊં ઉસે;
ઔર એક તસવીર આપકી બના,
કિસી તૌરસે જાકે બતાઊં ઉસે;

કુછભી હુનરસે જાકે અભી,
હરએક તરહાંસે લેઆઊં ઉસે;
ઇસ્કકે ફંદેમે ઉસકો ફસા,
અબ જાકે જલદી લેઆઊં ઉસે.

——o——

બાબ ૧. પરદા ૨—રસ્તા.

ફિરાતા હૈ હમે કાં કાં યે કીસમતકાઃ—યે રાહ.

શાપુર.—હમારેકો યહાંસે અબ શેહેર ઇરાન જાના હે,
વહાં જાકરકે શીરીંકો હમેં મંનજુર લાના હે;
યહાંસે આગ કહાં જાઊં કે રસ્તા કોનસા હોગા,
અજબ રસતેમે આ પોંચા ન કિસકા આના જાના હે;
તવક્કલ તેરા કરતા હું ખુદાયા તું મુજે પોંચા,
તેરી કુદરતસે વાં જાકર મેરી મતલબકો પાના હૈ.

——o——

બાબ ૧. પરદા ૩—બાગ સીરીંકા.

[સીરીં ઔર સહેલીયા બાગમે ફીર્તી હે

ચાદનીમે ચુટ કારી ચલોરી સહેલીઆં.—યે રાહ.

સીરીન.—બાગમે ફીરને ચલોરી સાહેલીઆં,
દેખેં ચલો ગુલજારરી;
રંગ રંગીલે ફુલ ખીલે હૈ,
સેર કરેં એક બારરી.

સહેલીઆં.—સુનયે હમારી બાતકો રે સુનયે હમરી બાતકો
આયા એક તુજજાર જાની બોલતા પુકાર,
સુનયે હમારી બાત:
ચીજેં અજીબાત બેચનકો લાયા,
કોઈ ન ઉસકે સાતકો—સુનયે૦

યેહી રાહાથી.

સીરીન.—લારી ઉસકો સાત તું, (દો બખત.)
કાં કાં હે તુજજાર ભલા દેખું એક બાર—લારી૦
માલ ઓર અસબાબ કયા કયા અજીબાત, ..
લાયા હે કયા આજ વો લારી ઉસકો.

[સોદાગર બાગમે દાખીલ હોતા હે ઓર શીરીંન ઉસકો પુછતી હે.

શીરીન.—તુમ કોન કહાંસેં આએ આએ હો
કયા લાએહો તુમ કોન કહાંસે આએ.
માલ હે કયા કયા હમકો દીખાઓ,
બેચન જોકે લાએરે—તુમ કોન કહાસે૦

સોદાગર.—સુનયે હમારી ગુફતગો કેહતા બસદ હું આરજુ,
હાલે કહું સબ રૂબરૂ હોવે ફરક ન સરબમુ
ચીનસે આયા હું મે અબ લાયા હું માલ અજબ અજબ
લાએક તુમારે હૈ યે સબ દીખલાઊ બોલ યે રૂબરૂ
દેખો યે કયાહી ખુબ હે જોકે તુમે મરાગુલ હે
સબ આપકે મોજુદ હે લેલો તુમે યે નુબનુ.

શીરીન.—યે હાતમે કયા છુપા લીઆ.
સોદાગર.—યે દેખ હાત ઐ માહલીકા.
શીરીન.—યે નીચે કયા તું ધર દીઆં.
સોદાગર.—કુછભી નહીં ઐ ખુબરૂ.
શીરીન.—તેરેકો હૈ કસમે ખુદા.
સોદાગર.—મત દે કસમ ઐ દીલરૂબા.
શીરીન.—તબ તું મુજે જરા દીખા.
સોદાગર.—હરગીજ ન કર યે ગુફતગુ.
શીરીન.—ધુસ જાએસે જરા ઉઠો.
સોદાગર.—હુજત ન મુજસે તુમ કરો.
શીરીન.—એક બાર મુજે દીખાઈદો.
સોદાગર.—હરગીજ દીખાઉં ના કહું.
શીરીન.—બહેરે ખુદા મુજે દીખા.
સોદાગર.—ઈસમે નહી હે કુછ નફા.
શીરીન.—મત કર જુલમ ઐ પુર જફા.
સોદાગર.—ઈસકી ન કર તું આરજુ.
શીરીન.—બીન દેખે તો નહીં રહું.
સોદાગર.—દેખું યે દેખતી હે તું કહું.
શીરીન.—ઈતના તો જોર રખતી હું.
સોદાગર.—એ કયા કિયા ઐ માહરૂ.

[સીરીનને તસ્વીર લેકર દેખના ઓર આસીક હોના.

સીરીન.—વા વા તસ્વીર ક્યા ખુબ બની હૈ અજબ,
બનીહે અજબ વો બની હે અજબ;—વા વા
ઈસકે દેખેસે તો આબ મુજપે હુવા ક્યા ગજબ,
મૈને દેખી એ અબસ મૈને દેખી એ અબસ;
વા વા તસવીર ક્યા ખુબ બનીહે અજબ.

છોડદે ડરકી બાત મીઆ.—એ રાહ.

સીરીન.—દીલ તો હુવા બેતાબ મેરા અબ દીલ તો હુવા બેતાબ,
ઈસ્કમે ઉસકે દીલ યે મેરા જલ જલકે હુવા. કબાબ;
તસવીર હૈ હે દેખતેહી જાન હુઈ બેકલ,
ખુદાકે લીએ એ સોદાગર મુજકું વહાં લે ચલ;
તેરેહી બાઈસ એ સોદાગર એક નજર દેખું,
એહસાં તેરા મરતે દમ તક કભી નહીં ભુલું—દી૦

———o———

બાબ ૧. પરદા ૪—રસ્તેકા મસખરા.

મસખરા.—સલામ અલેકુમ કહો આજીજે રખતે કુછ પેછાન,
મૈતો તુમકો ખુબ પૈછાનું ઔર તુમતો હુવે અંજાન;
જહાંકે અંદર બચ્ચે બાલે બુડે ઓર જવાન,
હરએક મુજકો દેખ કેહતા મૈ હું આદમખાન;
ઉમર યે મેરી સાત દીનકી હુઈ હે યારો આજ,
માકે સીકમસે પૈદા હોકર તુમસે કરતા બાત;

એક દીનકા યાદ હે તુમકો તુમ ઓાર મે સબ સાત,
એક હાકીમકે પાસ ખડે યે સબ મીલકર સંગાત;
ફીર ઉસને ઈનસાફ કરકે કેદ કીએ સબકો,
નૌ નૌ મહીને કોટડી અંદર પુરે થે સબકો;
સાત દીનમેં ફીરકે યારો વોહી બુલાવેગા,
હર હરસે વો સવાલ કરકે હીસાબ લેવેગા;
ઐસે અંજાન હુવે આજ્જે કીસાકી નહી પેછાન,
મે તો તુમારા ભાઈ સગા હું સોચ કરો ઈંસાઆન;
મેરા વખ્ત તો આખીર આયા જનતાહું ફીલહાલ,
તુમે સબ મુજકો માફ કરના બેઠો તુમ ખુસહાલ.

બાબ ૧. પરદા ૫—દરબાર ખસરૂ.

ચોબદાર.—શાહીનશાહ સુનઆેગા એ મહરબાન,
કે સીરીંકો શાહપુર લેઆયા યહાં.

બાદશાહ.—કહાં હૈ વો શાપુર શીરીં વો જાન,
ઉન દોનુકો જલદી લેઆ બેગુમાન;

[સીરીં ઓાર શાપુર સબ આતે હૈ ઓાર બાદશાહ
લાજીમ કરતા હે આપની માસુકકી.

બાદશાહ.—આવો આવો એ મેહરબાન આવો,
આવો આવો એ દીલજાન આવો;

તેરી ઇસ્કકી આતસમે જલતા,
મુજપે બારીસ રેહમકા બરસાઓ.

સીરીન.—મેરે નૈનુઆંકા તું હે તારા,
અબ ગમ તું ન ખા બંજારા;
દેખ તસવીર તેરી એ જાની,
મેં મીસલ હુઈ દીવાની;
બીન દીદ નહી કુછ ચારા,
કુછ ગમ તું ન ખા બંજારા;
તુમ પાસ મેરેતો આવો,
સીનેસે જરા લગ જાવો;
તુજ બીના ન કીસ્સે યારા;
કુછ ગમ તું ન ખા બંજારા.

સબ મીલકે.—શાદી તુજકો યે હોવે મુબારક આહા મેરે દીલદાર
બનરે.—શાદી તુજકો૦

દુલહન ઇએ સીરીં મોતીકે જેશી, હોવે મુબારક યાર, બનરે-શાદી૦
દુલહન રંગીલી દુલા રંગીલા, વા વા અજબ ગુલજાર, બનરે-શાદી૦
છોટે બડે સબ કરતે હે ખુશીઆ, દેખ તુજે સરકાર, બનરે-શાદી૦
ચાંદશી ગોરી હુરકે જેશી, તુજકો મીલી યે નાર, બનરે-શાદી૦
વસ્લ ઇસીકા અબ્બે શાહ ખુશરૂ હોવે તુજે હરબાર, બનરે-શાદી૦

પા લુગું કર જોરી.—યે રાહ.

બાદશાહ.—આસ આઈ બર મોરી યહાં સબ મીલ ગાઓને હોરી,
આસ આઇ બર મોરી.
ઉમેદ શાદીકી દીલથી મોરે આજ હુઈ સબ પુરી,
ધુમ ખુશીકી કયું ના મચાવે,
હમ સબ—આહા હમ સબ તેરે હજુરી—આસ૦

———o———

બાબ ૧. પરદા ૬—જંગલ ૧.

ફરહાદ.—હાલે દીલકા મૈં યહાં કીસ્સે બોલુંરે,
અપના કદરદાં નહીં કોઈ પાઉ રે—હાલે૦
ફતર તરાસનેમેં એસા હું ઉસ્તાદ,
એક દમમે કઈ કોહ ફોડુરે—હાલે૦

———o———

બાબ ૧. પરદા ૭—મહેલ.

કેવરેકે આઈ બહાર મુજે કેવડા મગાદે.—યે રાહ.

હબસી.—તેરે મુખડેપે જાઉં બલહાર મુજે મુખડા દીખાદે,
કાલા કાલા મુખડા તેરા પીયારી,
મુજકો બતા એક બાર—મુજે મુખડા દીખાદે.
બુરકા તું મુખસે અપને ઉઠાદે,
ચેહરા તું કર ઈજહાર—મુજે મુખડા૦

બીગેર દેખે હુવા દીવાના,
તેરેકો એ ગુલનાર—મુજે૦
ઈસ્કકી આતસસે દીલ મેરા જાની,
જલકે હુવા અંગાર—મુજે૦
મુજકો જલાનેમે હાંસીલ ક્યા હોગા,
હરગીજ ન કર તકરાર—મુજે૦

હબસી.—મુખડા તેરા કાલા બીબી મુખડા તેરા કાલા,
ચાંદસે હૈ આલા બીબી મુખડા તેરા કાલા;
કાલા કાલા રંગ પીયારી હૈગા સબસે આલા,
મેરે દીલકો વાલા બીબી—મુખડા તેરા૦

હબસન.—ચલ નીકલ તું મુવે પીટે કરતા કીસ્સે બાત.
હબસી.—નહી મે જાઊ આલા બીબી મુખડા તેરા૦
હબસન.—જાતા હૈ કે નહી તું જાતા મારૂં ફીર એક લાત.
હબસી.—નહી મે જાનેવાલા બીબી મુખડા તેરા૦
હબસી.—કાહેકો એ બીબી સાહેબ જુતીઆં મારતે હો,
મેતો તુમારા આલા બીબી મુખડા તેરા કાલા.
હબસન.—ખુબ તુજે અજમાયા મેને તું હૈ સચ્ચા આસક.
હબસી.—હા મેરી ગુલલાલા બીબી મુખડા તેરા કાલા.

બાબ ૧. પરદા ૭.

કારીદા લાદે ખબર યારકે આજાનેકી.—યે રાહ.

શીરીન.—ક્યા સબબ અબ તલક લાયા ન કોઈ સીર નહી,
ઇરાકે બાએસસે મેરે દિલકો જરા ધીર નહી;
કબસે ગએ શીરકે લેનેકો ઉસી ચશમે પર,
ફીરકે આએ ન કોઈ હાએ ક્યા તકદીર નહી;
ક્યા કરૂં હાએ ઇસી ફીકરસે હૈ દિલ હૈરાન,
જલ્દ આજાવે એસી ક્યા કોઈ તદબીર નહી.

હયાં ક્યું ખડા હીંદુસ્તાની.—યે રાહ.

સેહેલીઆ.—યે ક્યા હુવા તુજકો જાની ક્યું તું હુઇહે હૈરાની,
સીરકા ચશમા દુર હૈ યહાંસે, ઇસ લીએ હુઈ દેર જાની;
ક્યુ તું હુઇહે હૈરાની,
એક પહાડ બીચમે આયા બડાસા,
ઉસે મરાહકી ન મીલતી નીશાની—ક્યું તું૦

શાપુર.—ઇસ ફીકરસે દીલ ક્યું તેરા બેજાર હો ગયા,
બૈઠે બીઠાએ દિલ અબ રંજુર હો ગયા;
એક સીરકે ના આનેસે તુમ હોગએ ખફા,
ગર દો ઘડી લગી તો ક્યા ફીર ઉસ્સે હો ગયા;

ચસમા યહાંસે દુર હૈ તુમ સુનલો યે કલામ,
બાએસકે એક કોહ બડા બીચમે આ ગયા;
ઉસ પહાડકે આનેસે યે ચસમા હુવા હે દુર,
રસતા હે દુર ઈસલીએ કુછ અરસા હો ગયા.

સુન એ શાહજીન પીઆરે અરલાક.—યે રાહ.

સીરીન.—સુન એ શાપુર બાત યે મોરી કેહતી હું તુજકો,
ઉસ ચસમેકો પાસ સેહેરકે લાના હૈ ફોરન મુજકો;
જબ વો ચસમા યહાં આવેગા તબ હો મુજે આરામ,
કોઈ એસા કોહકન હોવે કરે યે મેરા કામ;
કરે યે મેરા કામ કે તોડે પહાડ વો ઈસ વખ્ત,
પહાડ વો ઈસ વખ્ત કે તોડે ચસમા હો ફીલવખ્ત;
અરે તાં હો મુજે આરામ—સુન એ૦

સુન એ મોરે સાજના જરા કાનદે.—યે રાહ.

શાપુર.—સુન એ સીરીં પ્યારી જરા કાનદે યે મોરી બતિયાં,
એક ફરહાદ કોહકન હે અપને સેહેરમે,
વો હૈ સબકા ઉસતાદ તું જાનલે;
અગર હુકમ હો તો બુલા લાવું ઉસકો,
બજાલાવે તેરા યે ફરમાન રે;
પહાડ તોડ વો ચસમેકો લાવેગા ઈસ જા,
જબ હો હુકમ ઉસકો ઉસી આનસે.

બેત.

સીરીંન.—ઐ શાપુર ન કુછ દેર અબ તું લગા,
ઉસ ફરહાદ કોહકનકો જલદી બુલા.

શાપુર.—બહોત અછા જાતાહું ઐ મેહેરબાન,
બુલા ઉસકો લાતાહું ફોરન યહાં.

—o—

બાબ ૧. પરદા ૮—જંગલ ૧.

તુજે મે સનમ બેવફા જાનતાથા.—યે રાહ.

ફરહાદ.—યે દુનયામે ના ચીજ ફરહાદ હું મે,
ઓર કોહકનકે ફંદેમે એક ઉસ્તાદ હું મે;
વલે કોઈ કદરદાં નહી કોઈ મેરા,
ઇસી ફીકરસે આહ નાશાદ હું મે;
હુનર ખુબ રખતાહું લેકીન કરૂં કયા,
વલે ગેરખાંહાંસે બરબાદ હું મે;
ખુદાયા તુઈ મેરી રોજી રશાં હે,
હમેશાં તેરી મરજીપે શાદ હું મે.

આજ ગમકા હુવા આસકારા.—યે રાહ.

શાપુર.—બખતકા ભાઈ તેરા સીતારા,
આજ ચમકા હુવા આસકારા;

ચલતું ફરહાદ અબ મેરે હમરા,
તેરા હુવા મેહેલમે પુકારા;
શીરી સેહજાદી હૈ એક મેહેલમે,
ઉસકો કામ પડા એક આડા;
સીવા તેરે ન હોગા વો કીસસે,
હોગા વો કામ બસ તુજસે સારા.

[જાના.

———o———

બાબ ૧. પરદા ૯—બાગ.

શીરીન.—યે ચસમેકી ફીકરને મુજકો મારી,
લગા હૈ તીર મેરે દીલમે કારી;
યહાં જબતક ન આવેગા યે ચસમા,
રહેગી દીલમે મેરે બેકરારી;
ગયા શાપુર નહીં અબતક વો આયા,
યે કયું ઈતની ઘડી ઉસે ન ગુજારી.

———

હમ જોગી હુવે હૈ મેહલમે.—યે રાહ.

શાપુર.—કોહકનકો મેં લેઆયા હું ઉસ કામકે લીએ,
ફરમાઓ જબાંસે ઇસકો વો કામ અબ,
જલદી કરે વો કામ યે ઈનઆમકે લીએ.

———

કયા મુસીબત ખેંચ કર.—યે રાહ.

શીરીન.—હાલે દીલ અબ કીસતરાં તુજસે છુપાના ચાહીએ,
જીસ સબબ તુજકો બુલાયાહે વો કેહેના ચાહીએ;
તોડકર ઉસ પહાડકો ઉસમે બના તુ એક નેહેર,
ફીર નેહેર ઉસ ચસમેસે યાંપર લેઆના ચાહીએ;
તાં મીલે સબ શેહરકે લોગુકો ઉસસે ફાએદા,
ઈસલીએ ઈસ શેહેરકે અતરાફ બતાના ચાહીએ.

ફરહાદ.—જાનો દીલસે કરૂં તેરા કામ કામ કામ,
તરફ પાહાડુંકે અબ હું મેં જાતા,
દિલપે રખ મે ચલા તેરા નામ નામ નામ;
પહાડુંકો ફોડકે ચસમાં લેઆઉ,
મેં તો હીકમતસે લા ઉસે ઠામ ઠામ ઠામ.

બાબ પહેલા તમામ હુવા.

——o——

બાબ ૨. પરદા ૧.—જંગલ.

ફરહાદ—તેરા કબ વસ્લ હો હાંસીલ મુજે અબ ઐ અરે સીરીં,
મેરી સીરી મેરી સીરી મેરી સીરી મેરી સીરી;
બીગેર તેરે યે દુનયામે મેરા જીના તો મુસકીલ હૈ,
તલબ કાલીબમેં હુઈ હે જાં મુજે ઐ મેરી સીરી;

તેરા જબ દીદ મેં દેખા હુવાહું તબસે દીવાના,
અબ ઈન આખુસે કાં દેખું તુજે અય એ મેરી સીરીં.

સીપાઈ.—સુન એ કોહકન બાત યે મોરી અબ તું કાન ધર,
ચસમા તૈયાર હુવા કે નહી બોલ તું સરબસર;
મુજકો મહેલસે સીરીંને અબ ભેજા હે ઈધર,
બોલો તુમ ઉસી તરાહ સુનાઉ જા ખબર.

ફરહાદ.—અબ જા મહેલમે કરદે તું યે સીરીંકો ખબર,
ચસમાં સબ તૈયાર હે વો દેખે આન કર. ..

બાબ ૨. પરદા ૨—મેહેલ.

સુન એ મોરી શાહજાદી.—યે રાહ.

સીપાઈ.—સુન એ બાત દીલસે મોરી સુન એ બાત દીલશે,
કેહતા હું ખબર યે જુનાબ કીજીએ નજર—સુન૦
ચસમા વો સારા તૈયાર હુવા હે,
દેખીએગા આખુસે ઓર ચલીએગા ઉધર.

આજ પાઈ ખુસીકી નીસાની.—યે રાહ.

સીરીં.—આજ મેં પાઈ ખુસીકી નીશાની,
ખુસીકી નીસાની ખુસીકી નીસાની—આજ૦
ચસમાં બના હે દેખું મેં જાકે,
સુનકે મેં તેરી જબાંની—આજ૦

બાબ ૨. પરદા ૩—જંગલ.

સીરીં.—તુજકો શાબાસ મેં કયું ન બોલું રે,
દીલકે મકસદકો જો મેં પાઉરે—તુજકો૦
અજબ હીકમતસે ચસમાં તું લાયા,
તેરી શીફત કયું ન ગાઉરે—તુજકો૦
માંગ તું અબ મુજસે કયા માંગતા હૈ,
મકસદ તેરા મેં બર લાઉરે—તુજકો૦
હીરે વો મોતી લાલો જવાહીર,
યે સબ તુજકો દીલાઉરે—તુજકો૦

અગર ગફલતસે બાજ આયદ જફાકી.—યે રાહ.

ફરહાદ.—નહી ઈનઆમકી દીલમે હવસ હે,
ફકત દીદાર તેરા મુજકો બસ હે;
ન લાલો હીરે મોતી મુજકો ચાહીએ,
તેરેહી વસ્લકી મુજકો ગરજ હૈ;
મૈને યે દીલ યે તેરા ખુશ કિયા હે,
મુજે ખુસ કરના યે તુજપર ફરજ હૈ.

યેતો મજનુઈ હોગા દીવાના—યે રાહ.

સીરીં.—તું યે હો કરકે ઐસા સીઆના,
ઝુકતા કયું હૈ તું મીસલે દીવાના;

તુને મુજકો નહીં કુછ પૈછાના,
મુસકીલ હોગા તેરા યાંહાંસે જાના;
લે યે મજદુરી બનજા સીઆના,
મત યે ઇસ્કકા કરતું બહાના;
ગર યે શાહા સુનેગા અફસાના,
તેરા છોડેગા નૈ વો નીસાના.

યેહી રાહ.

ફરહાદ.—છોડ સીરીન યે મુજકો ડરાના,
તેરે પીછે મુઝે હૈ મરજાના;
તુજ બીના નઈ હૈ મેરા ઠીકાના,
રહેમ ખા તું જરા મુજપે જાના;
તેરી સુરતકા હુવા મે દીવાના,
ઇસ્કકા હૈ યે દીલપર નીશાના;
તુજ સમેકા હુવા મે પરવાના,
અબતો લાજીમ મુજે હૈ જલ જાના.

ચલ ગોરીયુકે સાજન.—યે રાહ.

સીરીં.—હૈ કોઈ હાજીર હૈ કોઈ હાજીર જલદી તું આ,
ઇસકો બાહીર લેજા—હૈ કોઈ હાજીર૦
કોહકન યે મુવા દીવાના હુવા યે જો ખડા,
ઇસકો બાહેર લેજા—હૈ કોઈ હાજીર૦

ઇસ આતસે ઉલફતને કયા આગ લગાદી.—યે રાહ૦

ફરહાદ.—આસીક હું મે તેરા ઔર તલબગાર હું સીરીં,
ઇસ ફંદએ ઉલફતમે ગીરફતાર હું સીરીં;
સુરતકો તેરે દેખ તરસતા હે મેરા જી,
તરસાના મેરે દીલકો મે દીલદાર હું સીરીં;
બેરહમી ન કર મેરેપે ઔર જુલમો જફાયે,
બેજુલમ તેરે ઇસ્કકા બીમાર હું સીરીં;
અબ વસ્લકી દારૂ યે તેરી મુજકો પીલાદે,
તાં હોવે સફા ઘાયલ દીદારકો સીરીં.

અરી જોગન ઓ દરદકી.—યે રાહ.

સીરી.—અરે ઓ સીપાઈ તું ઇસિકો લે જા,
યહાં પાસ જંગલમે જા છોડ આ;
યે દીવાના હૈ બાત ઇસકી ન સુન,
લે જા તું યહાંસે ઇસે બે સુખુન.

—o—

બાબ ૨. પરદા ૪ થા—પહેલા જંગલ.

અરે બુલ બુલ સરારા.—યે રાહ.

ફરહાદ.—અજબ ઇનસાફ કિયા તુને મેરા અબ એ મેરી સીરી,
ન આયા બોફ તેરેકો ખુદાકાભી અરે સીરી;

કરાકર કામ મેરેસે ઔર મેરા દીલ લીઆ તુને,
કીયા બદ હાલ યે મેરા તુને અબ એ મેરી સીરી;
જુદાઇસે તેરે યે દીલ તરફતા હેગા કાલીબમે,
કહાં અબ દેખને પાઉં તેરેકો અબ અરે સીરીં.

———o———

બાબ ૨. પરદા ૫ માં—દરબાર.

શીપાઈ.—સુનીએ જુનાબ હાલ કહાતા નહી જાતા,
લેકીન હજુરસે કુછભી છુપાયા નહીં જાતા;
એક સખ્સ હે જંગલમેં ઈસમ ઉસકા હે ફરહાદ,
લેતા હે નામ સીરીં સુનાયા નહીં જાતા;
જંગલમેં સભી શોહરા ઉઠા ઈસ્કકા ઉસકે,
સીરીંપે વો આસીક હે બતાયા નહીં જાતા.

———

બાદશાહ.—બાત યે તેરી બાત યે તેરી,
સચ મેં જાની અબ તું સુન મોરી લેકર આ ઉસકો—બાત૦
અબ તું જા ઉસ ઠાર કરના દેર અબ તું યાર—લેકર આ તું ઉસકો.
રખ મરજી મોરી રખ મરજી મોરી—બાત યે તેરી૦

———o———

બાબ ૨. પરદા ૬ ઠા.—જંગલ.

હમતો આસીક હુવેહે દીવાને.—યે રાહ.

ફરહાદ.—હમતો સીરીંકે હેગે દીવાને,
બીના સીરીં નહી કુછભી જાને;

ફીરાક હીજરમે સીરીંકે જાન જાતી હૈ,
બીના ઉસીકે ન કુછ સૌ મેરેકો ભાતી હૈ;
યે રૂહયાદમે ઉસીકે તલમલાતી હૈ,
બીગેર પાનીકે મછલી જુ તરફરાતી હૈ;
રાત દીન હમતો ઉસકો પૈછાને,
બીના સીરીં નહી કુછબી જાને;
ઉસીકે ઈસ્કને મુજકો બનાયા દીવાના,
ઉસીકે સમજે હુસનકા હુવા મેં પરવાના;
મુજેભી હૈગા અબ લાજીમ ઉસીપે જલજાના,
વલે એક બાર ઉસે દેખ અબ લો મરજાના;
હમકો લગતે હૈ અકે વેરાને,
બીના સીરીં નહીં કુછભી જાને.

સીપાઈ.—બખ્તકા તેરે તારા ચમકા ચલ સીરીં બુલાતી મેહેરબાનરે,
ભલારે ચલ સીરીં બુલાતી મેહેરબાનરે;
સંગ તું મેરે ચલ એ ફરહાદ,
અબ ન દેર તું કર ઈસી આનરે.

ફરહાદ.—મુજે સીરીંને બુલાયારે મુજે સીરીંને બુલાયા,
એક બાર નીકાલકર ફીર હૈ બુલાયા;
દીલમે રેહેમ ઉસકે આયારે—મુજે સીરીંને બુલાયા.

—o—

બાબ ૨. પરદા ૭ માં—દરબાર.

ખસરૂ.—અરે આસીક કેહ તું તેરા નામ ક્યા.
ફરહાદ.—મેરા નામ ફરહાદ હૈ બાદશાહ.
ખસરૂ.—બતા કોનસા હૈ વો તેરા વતન.
ફરહાદ.—મેરા મુલક હૈ ઈશ્ક દારે મહન.
ખસરૂ.—તેરે મુલકકા કોન હૈ બાદશાહ.
ફરહાદ.—હૈ સુલ્તાં મેરા ઈસક જીલ્લે ઈલા.
ખસરૂ.—તેરે મુલકકે શાહકા હૈ નામ ક્યા.
ફરહાદ.—હૈ નામ ઉસકા સુન ઈશ્ક આ બાદશાહ.
ખસરૂ.—તેરે મુલકકે લોગ ખાતે હૈં ક્યા.
ફરહાદ.—વો ખાતે જીગર ખુંન ઔર આ હવાહ.
ખસરૂ.—તેરા મુલક કૈસાઈ આબાદ હૈ.
ફરહાદ.—હરએક મરદ વ જન વાંકા ફરયાદ હૈ.
ખસરૂ.—તેરે મુલ્કમે કોઈ આવે ગનીમ.
ફરહાદ.—તો બેરાક વો હાર ખાકે ભાગે રજીમ.
ખસરૂ.—ભલા કૈસી હૈ વાંકી ફોજ ઔર જવાન.
ફરહાદ.—હૈં બીસ્યાર ખુબ ઔર આહલે ફીગાં.
ખસરૂ.—વો હથયાર રખતેહૈ કૈસે સીપાહ.
ફરહાદ.—એક તેગે ફીગાં દુસરી નેજે આહ.
ખસરૂ.—વહાં લોગ ક્યા કરતે કારીગરી.
ફરહાદ.—વહાં ઉલફત કરતેં હૈં ઓર દીલબરી.
ખસરૂ.—હૈ ઉલફતમેં સખ્તી ઓર જેહમત તમામ.

ફરહાદ.—હૈ આસીકકો રાહત ઉસીમે મુદામ.
ખસરૂ.—તું રેહતા હૈ ગમગીન ક્યું દીલ હુજી.
ફરહાદ.—મેં ગમગીન રેહતા ભબા ઇસ સીરીં.
ખસરૂ.—ભલા ક્યા તું આસીક હૈ સીરીંકા ક્યા.
ફરહાદ.—જી હાં સદ સુકર જાતે યાકે ખુદા.
ખસરૂ.—યે નાહક ક્યું જાન અપની ખોતા હૈ તું.
ફરહાદ.—નહીં આસકીમેં તો હોતા હૈ યું.
ખસરૂ.—અરે સીરીં ખાસ હૈગી ઔરત મેરી.
ફરહાદ.—વો હૈ મેરી માસુક ઔર દીલબરી.

ખસરૂ—અરે કોઈ હાજીર હૈ અબ જલદી આ,
ઇસ કંમબખ્તકે સરકો દેતું ઉડા;
નહી કુછયે રખ્તા હૈ મેરા ખતર,
અજબ કરતા બાતેં યે ચબરા ચબર.

શાપુર.—બેહતર હૈ મારો યા રખો મુખ્તાર આપ હો,
લેકીન અબ ઇસ ગરીબકે સરદાર આપ હો;
યે હૈગા બેકસુર ન કીસીકા ગુનાહ કિયા,
ગર મારોગે તો આહ ગુનેગાર આપ હો;
સબમેં તુમારા નામ યે બદ હોઅેગા શાહા,
ઇનસાફ કુછ કરો કે અબ સરકાર આપ હો;
બદલેમે ખુન ખુનકે લેનેકા હૈ હુકમ,
બેસર આ ઇસકો મારો તો બદકાર આપ હો;

બુજરૂગ તુમારે નૌસેરવાંભી તો હો ગએ,
ઉનકે હી પેરવીપે અમલદાર આપ હો.

ખસરૂ.—વજીર ઈસ વખ્ત નસીહત તું મેરેકો જો યે ના કરતા,
તો મેં બેશક ઇસકિ ખુનમે યે હાલ ભરદેતા;
તુ અબ તદબીર કોઈ એસી નીકાલતા કે યે હો નાબુદ,
નહીં તો ઈસકે તૈંઈ બોલા યહાં યે હું મે જર દેતા;
અરે આસીક તુ લે યે જર ઔર સીરીકા ખીયાલ અબ છોડ,
નહીં તો જાનતાહે તું તેરેકો દમબખુદ કરતા.

કનૈઆ જરા બનસીઆ બજાજારે.—યે રાહ.

ફરહાદ.—ઓ બીના સીરીં મોહે ન કુછ ચાયેરે,
દીલ તો યે હૈ બેચેન ઓ બીના સીરીં મોહે;
તોરે યે જરકો આગ લગાદે કિય મેં કરૂ યે માલ,
યે જીઆ મેરા હદ થબરાએરે—ઓ બીના.

ક્યા કહે હાલત હમારી.—યે રાહ.

શાપુર.—સુનયે એક તદબીર નાદર હમ તુમે બતલાતેહૈ,
બાબમેં ફરહાદકે બસ તુમકો યે જતલાતેહૈ;
તાં વહાં કે વાં યે મર જાવે ન આવે યાં કબુ,
એસી હમ એક અકળ ઇસ જાપર સુનો બડવાતેહૈ.

ખસરૂ.—ઐસો વો તદબીર ક્યા હૈ જલદ તું જાહીર કરો,
હે રજા મેરી યે તુમકો જોકે તુમ ફરમાતેહૈ—સુનયે॰
યે પહાડ જંગી ખડા હૈ આસમાંસે જો લગા,
ઇસકે બાઇસસે હર એક ઇનસાન જેહમત પાતેહૈં;
ઔર જો જો કાફલે મુલકુંસેં આતે હૈં યહાં,
વોભી કંઇ કંઇ કોસુકે કુચ કર યહાં પેખાતેહૈં;
ઇસલીએ હમ કોલ દેતે હૈં ઇસીકો ઇસ તરાંહ,
તોડ જો ઇસ કોહકો સીરીં ઇસે દીલવાતે હૈં.

બાદશાહ.—અજબ તદબીર યે વાહ તુમને કહીહૈ,
મેરે દીલકોભી યારો અછી લગીહૈ;
ઓ આસીક તું ઇસ બાતપર હૈ ક્યા રાજી,
કે જો બાત ફીલહાલ તુમને સુનીહૈ;
અગર ઇસ પહાડકો કરેગા તું નાબુદ,
તો ઉસ વક્ત સચ જાન સીરીં તેરી હૈ;
અગર હૈ તું રાજી તો લે કોલ દેતા,
યેહી બાત ઉપર જો તુને સુનીહૈ.

રામ તોરે નામકી ધુમ મચાઇ—યે રાહ.

ફરહાદ.—સાહા તોરે બાતકો હમને સચાઇ,
જોકે તુમને—જોકે તુમને યે મુજકો સુનાઇ—
સાહા તોરે બાતકો॰

કૉલ જો યે તુમને મુજકો દીઆહૈ,
ઇસસે ન તુમ ફીરના ભાઈ,
સીરીકી ખાતીર સરપર યે મેને,
જેહમત ઔર સખ્તી ઉઠાઈ—સાહા તોર૦

—o—

બાબ ૨. પરદા ૮.—પહેલા જંગલ.

ફરહાદ—દેખાહું તુજે જબસે તેરી યાદ હૈ સીરીં,
દીલ ઔર જબાંપર તેરી ફર્‌યાદ હૈ સીરીં;
ક્યા નામ તેરા હૈગા પીયારી મેરી જાની,
કુરબાન તેરે નામપર ફરહાદ હૈ સીરીં;
હૈ ગાલ ગુલાબી તેરે ઓ હોંઠ હૈ સીરીં,
ઓર બાંતે જબાં સીરીકી સબ યાદ હૈ સીરીં.

—o—

બાબ ૨. પરદા ૮.—જંગલ.

ફરહાદ.—ઇસ્કકી આતસકો અબ દીલસે બુજાઉ કીસ તરાંહ,
આગ દરયામે લગી ઉસકો બુજાઉ કીસ તરાંહ;
ઐ મેરી સીરીં મેં તેરે દીદકા મુસ્તાકહું,
અબ દુબારા દેખને તુજકો મેં પાઉ કીસ તરાંહ;
માં દીખાકર તુને સીરીં દીલતો મેરા લે ગઈ,
અબ તેરેસે ઐ પીયારી દીલ છુડાઊં કીસ તરાંહ;
વાસ્તે તેરે મેરેકો યે પહાડ હૈ તોડના,
ઐસે જંગોંકો મેં અબ તનહા ગીરાઉ કીસ તરાંહ.

—o—

બાબ ૨. પરદા ૯.--શીરીંકા મહેલ.

મેહેરીઆં.—અરી સીરીં યે બાત તું મેરી સુન,
વો ફરહાદ બીચારા આશીક તેહારા
ઉસપે ગુજરા ક્યા સીતમ—અરી શીરીં યે બાત તું મેરી સુન૦
પહાડ તોડનેકો ભેજા હૈ ઉસકો,
શાહને યે કર કોલ બચન—અરી શીરીં યે બાત તું મેરી સુન૦
તોડ યે પહાડકો શીરીં દું તુજકો,
ઐસા કીયે હૈ સુખુન—અરી સીરીં૦
ઈસ્સી કોલ ઉપર રાજી વો હોકર,
આશીક ગયા કોહકન—અરી સીરીં૦
તેરીહી ખાતીર ઉસનેહી સરપર,
ખેંચા યે રંજો મેહેન—અરી સીરીં૦

ડુબકર દીલમે મેરે તીરકા પૈકા ન રહા—યે રાહ.

સીરીં.—તેરી કુછ કદર મૈંને આહ ન જાની ફરહાદ,
રેહ ગઈ દીલપે મેરે આહ યે નીસાની ફરહાદ;
જેહમત ઔર રંજ મુસીબત યે ઉઠાકર પીઆરે.
ઔર મેરે પીછે તું કરતા હૈ જવાની બરબાદ;
મુજકો લાજીમ નહીં મૈં ઐસ કરૂં મેહલુંમેં,
ઔર તું જંગલુંમે કરે શોર ફીગાંની નાશાદ;
અબ તું એક થોડા મેરે વાસ્તે લારી જલદી,
તાંકે મેં જા ઊસે દેખને જાની હો શાદ.

બાબ દુસરા તમામ હુવા.

—o—

બાબ ૩. પરદા ૧—જંગલ.

સીરીં.—કિયા યહાં તું કર રહા ઐ જાન મન ઐ જાન મન,
નામ સીરીં લે રહા ઐ જાન મન ઐ જાન મન;
દેખ ઐ ફરહાદ તું મેરી તરફ કરકે નજર,
બેખબર ક્યું હો રહા ઐ જાન મન ઐ જાન મન;
દેખ કર તેરેકો ઐય ફરહાદ મેરા દીલ યહાં,
હાએ કૈસા જલ રહા ઐ જાન મન ઐ જાન મન;
સીરીં સીરીં કરતા ક્યું હૈ લે મે અબ આઈ યહાં,
જીસકી ખાતીર મરરહા ઐ જાન મન ઐ જાન મન;
ઐ મેરે ફરહાદ પીઆરે દીલતો મેરા રાત દીન,
યાદ તેરી કરરહા ઐ જાન મન ઐ જાન મન.

યે તો મજનુકે જૈસી આવાજ—યે રાહ.

ફરહાદ.—યે તો સીરીકે જૈસી આવાજ મેરે કાનુમે આઇ,
ઐસે પહાડુમે સીરી કહાંસે આવે કૈસી તેરે પાસ.

સખીઆ તોરી નથની ઝુમકેદાર—યે રાહ.

સીરીં.—ફરહાદ તોરી સીરીં મૈ દીલદાર—ઓ ફરહાદ તોરી૦
ઈધર ઉધર તું કિયા દેખતા હૈ,
આ મે તેરી ઈનતીજાર—ફરહાદ તેરી સીરીં૦

તેરેહી ખાતીર જંગલુંમેં આઈ,
છોડકે સબ ઘરબાર—ફરહાદ તેરી સીરીં૦
નીચે પાહાડકે દેખ મેં ખડી હું,
જલદી તું આ યક બાર—ફરહાદ તેરી૦
શાહી મેં છોડકે જંગલુંમેં આઈ,
કરને તેરા દીદાર—ફરહાદ તેરી૦

[સીરીકો દેખકર ફરહાદ બેહોસ હોકર ગીરતા હૈ એ ?
સીરી ઉસકા સીર ગોદ રખકર ઉસકો હુસયાર
કરતી હૈ ઔર ઉઠાતી હૈ.

ઉઠો પરભાત સમર યે શ્રી ગનેસ દેવા—યે રાહ.

સીરીં.—અરે ફરહાદ ઉઠીએ મેરે જીગરકે જાની,
સીનેસે લગાઓ અબ કરો મેહેરબાની,
દેખ તુમકો મેં બેહોસ હોતી હું દીવાની—અરે ફરહાદ૦

ઈસ આતસે ઉલફતને ક્યા આગ લગાદી.—યે રાહ.

ફરહાદ.—તું સીરીં હૈ તો મેં તેરા મસ્તાના હું સીરીં,
તું સમઆ હૈ તો મેં તેરા પરવાના હું સીરીં;
તેરે હુસ્નકે બાગકો મેં દેખ હું સમસ્ત,
બુલબુલકી તરાંહ તેરા મેં દીવાના હું સીરીં;
આગે યે તેરે સમસો કમર હૈગે સમેસાર,
મેંભી તો તુજ દેખકે આઈના હું સીરીં.

સીરીં.--તું મેરા જાનો જીગર થા મુજે માલુમ ન થા,
તુજમેં ઉલફતકા અસર થા મુજે માલુમ ન થા,
તેરાહીં ઇસ્ક મુજે ખેંચકે લાયા ઘરસે,
તુજમેં ઉલફતકા અસર થા મુજે માલુમ ન થા.

બેચન સુત ન જાઓ મૈયાં—રાહ.

ફરહાદ.—સુન તું સીરીં પીયારી મેરી સુન તું સીરીં પીઆરી,
દેખ મેં તુજકો હૈરત હુવા કૈસે તનહા આઈ યહાં,
એૈસે જંગલ પહાડ્ અંદર કૈસા મેં તું પાઈ નીસાંન.

સીરીં.—સુન એૈ ફરહાદ પીઆરે મેરે સુન એૈ ફરહાદ પીઆરે,
ઇસ્કમે મેરે તબા હુવા તું ચોરીસે સુન કર મેં ફરહાદ,
ઘોડે ઉપર સ્વાર હોકર આઈ ભટકતી મેં નાશાદ.

ફરહાદ.—તું તો જાલીમ સખ્ત વ દીલ થી કૈસા રહીમ આયા યે તુજે,
કામ મેરેસે લેકર તુને બદહાલ કર કાડીથી મુજે.

સીરીં.—જાહીર તુજકો દુર કિયાથા બાતી ન દીલસે દુર ન થા,
વા તો તુજે અજમાયા મેંને અબતો મેરે તું દીલમે ઘટા.

ફરહાદ.—નહીં નહીં યે બાત ન માનું મુજકો ખુબ માલુમ હુવા,
દેખ મેં કેહતાહું યે તુજકો ઇસપર તું અબ કાન લગા;

સરત કીઆ મેં તેરે આવીંદસે ઉસકી તું સુનકરકે બાત,
જીતને આયા સરત જો યે મેં તબ તું આઈ મેરે પાસ.

ફરહાદ.—નહીં ઐ ફરહાદ દીલમેં તેરે વહમ યે ગુજરા બેહુદા,
બલકે મેંને સુનાયે તેરા તબસે હુવા દીલ મેરા બુરા;
ઇસ્કકી આતશ લગી હૈ તનમેં ગૈરતને ફીર જોરા કીઆ,
આસોક બીચારા સમેં ઉડાતે બેઠું મંયે મેહલુંમે કિયા;
ઇસી ગૈરતસે સુન ઐ પીઆરે આઇહું મેં તેરે પાસ,
અબ મેં યહાંસે કહીં ન જાઊં રહુંગી દીન રેન તેરે સાથ.

ફરહાદ.—અભી મેં તુજકો નહીં રખુંગા પીઆરી દો દીન સબર તું કર,
પહાડ યે તોડના થોડા રહા હૈ સરતસેં જીતું તુજકો મગર;
અભી અગર મેં રખતાહું તુજકો હોવીંગે બદનામ આપન,
ઇસી સબબસેં પીઆરી અબ જા ઇતના અબ તું માન સુખન.

સીરીં.—ઔર પીઆરે કેહનેસે તેરે જાતીહું મેં ઐ ફરહાદ,
લેકીન યે કામ આજ સભી તું પુરા કરતાં હોવે શાદ.

ફરહાદ.—બહોત અછા પીઆરી સીરીં અબ તું નહીં કુછ ઘભરાના,
આજકે આજ મેં પુરા કરકે આતાહું મેં કલ જાના.

સીરીં.—તેરી જુદાઈ મેરેકો દુસ્વાર હૈ ફરહાદ,
આપ છોડકે જાના તુજે બેકાર હૈ ફરહાદ;
અબ તેરે બીના નહીં ચૈન પડેગા,
મેરે ગલેકા એક તુંઈ હાર હૈ ફરહાદ;
બિન તેરે નહીં કોઈ મેરા જાન ઔર જીગર.
ઇસ બૈકસીમેં તુંઈ મેરા યાર હૈ ફરહાદ;
આપ જાતીહું જલદી તુમ મેરે પાસ આઈઓ,
બસ જાતે જાતે ઈતનીહી તકરાર હૈ ફરહાદ.

[જાના સીરીંકા ઔર અફસોસી કરેંના ફરહાદકા.

ફરહાદ.—મુજે છોડ સીરીં યહાંસે ગઇ હૈ,
કે જખમીકો તાજા જખમ દે ગઈ હૈ;
યે દીન આજકા કૈસા જાવેગા મેરા,
મુજે દાગહી જરાં નયા દે ગઈ હૈ;
મજેમેં મેરા કામ કરતાથા યારો,
મુજે ઔર વેહસી બનાકર ગઇ હૈ;
અગર મૈને કયું ઇસકો જાનેકો દીતી,
અરે આહ મુજસે ખતા હો ગઇ હૈ;
અબરા હૈ યે અબ તેરા પસ્તાના ફરહાદ,
તું કર કામ અપના વો સીરીં તો ગઈ હૈ.

———o———

બાબ ૩. પરદા ૨.

કહું કયા કુલકકા સતાયાહું મેં.—યે રાહ.

બુઢી.—મેં બુઢી એક એ યાર મક્કારહું મેં,
જહાંમે કુટનીયુંકી સરદારહું મેં;
મેરે જૈસી કુટની નહીં કોઈ જહાંમે,
હરએક દાવમેં એક અય્યારહું મેં;
સભી એલ એલી મેં દુનીઆકે અંદર,
હરએક દાવમે સબસે હુસયારહું મેં,
કીસીકો રૂલાઊં કીસીકો હસાવું,
એસે કામુંમે ખુબ ખબરદારહું મેં.

—o—

બાબ ૩. પરદા ૩.—દરબાર.

સીપાઈ.—સુનએગા અરજ મેરી જરા આપ કાન ધર,
ફરહાદકી બાત કેહતાહું યે તુમકો સરબસર;
ફરહાદને પહાડ વો સભી તોડડાલાહૈ,
બાકીકા તોડ આજ વો અબ આવેગા ઈધર;
અબ કુછ ઈલાજ કીજીએ જલદી જહાંપના,
વર ના વો સીરીં જીતકે લેજાએગા મગર.

—

જાજા બૈઠકે તેરે બુલા લારી—યે રાહ.

ખસરૂ.—અબ કુછ તદબીર કરો એ વજીરોરે,
એ વજીરોરે એ વજીરોરે—અબ કુછ તદબીર૦
અબતો યે સીરીં મોરી લજાવે,
ઇસકે સબબ અબ તુમ દોરોરે—અબ કુછ તદબીર કરો૦

શાપુર.—સુન આપ શાહા યે અરજ હેગી મોરીરે—સુન એ આપ૦
અપને સેહેરમેં એક હેગી કુટની,
વો હૈ ચાલાક અજબ બુડીરે—સુન એ આપ સાહા૦
કામ વો ફરહાદકા પુરા કરેગી,
ગરચે વો આવે હજુરીરે—સુન એ આપ૦

ખસરૂ.—અછા એ સાપુર ઉસ બુડીયાકો
જલદી બુલા અબ જરૂરીરે—
સાપુર.—સુન એ આપ સાહા.

—o—

બાબ ૩. પરદા ૪.

બુડી.—મોરે જોબનકી ગઈ સબ હાડ—ભલારે મોરે જોબન૦
જવાની ગઈ ઔર આયા બુડાપા,
તનતો હુવા મીસલે ખાર—ભલારે મોરે૦

હરકોઈ મેરેકો દીલસે થા ચાહતા,
જબકે મૈંથી ગુલનાર—ભલારે મોરે૦
અબ ઈસ જુદાઈમે અલ્લા હૈ બેલી,
કોઈ ન હોતા હૈ યાર—ભલારે મોરે૦

સાપુર.—તેરેકો ચલ અરી બુડીઆ સહીનશાહને બુલાયા હૈ,
કે એક કામ સખ્ત તર ઈસ વખ્ત ઉસકે પૈરા આયા હૈ;
ન કર અબ દેર તું ચલ જલદી તેરે બીન કામ ન હો કીસ્સે,
ઈસી બાઈસ તેરેકો મૈંને યે સબ આ સુનાયા હૈ;
અગર યે કામ તું કરદેગી તો ઈનઆમ ખુબ પાવેગી,
તું કર જલદી ન કર તકરાર યે તેરા કામ આયા હૈ.

---o---

બાબ ૩. પરદા ૪.

સાપુર—સહીનશાહ સુનયે તુમ એ મેહરબાન,
મૈં બુઢીઆકો લેકરકે આયા યહાં;
ઈસે અબ જબાંસે તુમ ફરમાઈએ,
કે વો કામ ફરહાદકા બેગુમાં.

ચાલ તુંઈ મુલન—યે રાહ.

ખસરૂ.—સુન તું એ બુઢીઆ સુન તું એ બુઢીઆ તુજકો યે બોલું,
રાજે જો દીલકા હૈ મૈં તુજસે બોલું—સુન તું૦

એક આસીક હૈ સીરીકા નામ ઉસકા ફરહાદ,
કોઇ તરકીબસે મારતે તું ઉસકો—સુન તુ એ બુઢીઆ.
હરએક મકરસેં ઉસકો તું મારે,
ઇનઆમ બેહદ—ઇનિઆમ બેહદ દીલાઉ મે તુજકો—સુન તું.

અરે લાલ દેવ—યે રાહ.

બુઢી.—સાહા કુછ તું દીલમેં ન ખા અપને ગમ,
મેં ફરહાદકો મારૂં ખુદાકી કસમ;
કસમ ખાકે કેહતીહું મેં યે સુખન,
તુમ દેખો મેં ક્યા કરતીહું મકરો ફન.

———o———

બાબ ૩. પરદા ૫—જંગલ.

બુઢી.—કોઇ ઘડીભરમેં મેં ફરહાદકો જા મારતીહું,
બલ દુનઆંસે ઉસકા નામ મેં જા કાહાડતીહું;
મેં વો કુટની હું જમાનેમેં ન હોગી કોઇ,
સચહી કેહતીહું નહીં લાફ જરા મારતીહું;
અબ મેં જાતીહું વહાં જા યે વો ફરહાદ હોગા,
ઔર વહાં મકર વો કરતીહું જો મેં ધારતીહું.

———o———

બાબ ૩.—જંગલ.

અરેરે સું થવું બંધુ માહરા.—યે રાહ.

ખુઢી.—અરેરે યા ખુદા યે હૈ ક્યા ગજબ,
મેરીરે જાનપર હુવા ક્યા અબસ;
અબ મેં કિયા કરૂં કહાં જાઊંરે,
ન તો જેહેર ખાકે મરજાઊંરે;
અરે ઓ ફલક યે કયા તું કીઆ,
મેરૂપે રેહેમ ન કુછ તું કીયા;
અજબ તું કીયા યે જુલમો જફા,
અરેરે હાએરે અરે યા ખુદા;
બગેર તેરે આહ ઐ સીરીંન અગ,
યે જીના મેરા અબસ હૈ અબસ.

રાધા તોજે ચાલન મોટે ગોળ.—યે રાહ.

ફરહાદ.—ખુઢીઆ કયું તું રોતી હૈ પોક પોક,
સીરપે તોરે દુઃખ કિયા પડા હૈ મુજસેં તું કેહ મુક છોડ—ખુઢીઆ.

ખુઢી.—ક્યા હાલ કહું મેં તુજકો સીરીને દગા કી મુજસે,
ફરહાદ.—કયા દગા હૈ ઉસને કિયા.
ખુઢી.—મેં તુંજસે કહું ક્યા ભયા,

ફરહાદ.—બોલ બોલ જરા તું મુજસે,
બુઢી.—સીરીને દગા કી મુજસે,
બુઢી.—મેં તો સીરીકી હુંગી દાઈ,
ફરહાદ.—કયા દગા તું ઉસે પાઈ,
બુઢી.—હૈરે હૈરે મરી દુનીઆંસે,
સીરીને દગા કી મુજસે.

ફરહાદ.—દરદ ગમ જાન મન ઐ સીરીં ઓ સનમ,
મુજકો છોડ મરગઈ કયા હુવા યે સીતમ;
ઐ સીરીં ડાલગઈ તું મુજપે કોહે ગમ,
આસસે બેઆસ કર તું ગઈ બેરહમ;
તુજ બીના જીનદગી મેરી હુઇ અબ ભસમ,
તેરેહી વસ્લકી ઉમેદમે ઐ સનમ;
મોત દે યા ખુદા મેરેકો ઈસાહી દમ,
તાં મેરી સીરીંસે જા મીલું હો બહમ.

—o—

બાબ ૩. પરદા ૬—મેહેલ સીરીંકા.

સીરીં.—આયા નહીં ફરહાદ પિયારા આયા નહીં ફરહાદ,
દીલ તો હુવા નાંશાદ હમારા આયા નહીં ફરહાદ;
વાએદા ઉસને મુજસે કીઆથા,
કલ મે મીલું દીલ શાદ—ભલારે આયા નહીં.

ખુદી.—સુન બાત યે મોરી સીરીંરે—સુન બાત યે મોરી૰
ફરહાદ પહાડસે ગીરકે મરાહે,
કુછ બાત ન ઉસને કીનીરે—સુન બાત યે મોરી૰

દારા દીમ દારા દીમ—યે રાહ.

સરી.—અરે હાએ અરે હાએ અરે હાએ અરે હાએરે,
અબ મે જાઉં કીધર પાંઉ ગર દેખ નજર;
હાએ હાએ ખુદા હાએ હાએ ખુદા,
મેરા કોહાકન જાનો દીલકા મોહમ;
કાં ગયા હાએ હાએ કાં ગઆ હાએ હાએ,
અબ મે જા ઉસકો આંખુંસે દેખું જરા—અરે હાએ૰

———o———

બાબ ૩. પરદા ૭—કબરસ્તાન.

સીરી.—અફસોસ તુજે કબર યે કીસને સુલાયા—હૈ હૈ મેરે ફરહાદ,
એસા જો હાલ તેરા યહાં કીસને બનાયા—હૈ હૈ મેરે ફરહાદ,
તનહા યે કબર બીચ તુજે નીદ કયું આઇ—કુછ બોલો એ જાની,
કીસ જાલીમે ખુનખારને તેરેકો સતાયા—હૈ હૈ મેરે ફરહાદ,
કયું સીરીં બીગેર તેરેકો અબ ચેન પડા—હૈ બેજાર તું હોકર,
દીલ અપના તું માસુક એ સીરીંસે છુડાયા—હૈ હૈ મેરે ફરહાદ,
મૈં રોતી ખડીહું યે તેરી કબરકે ઉપર—બેતાબ હુઇહુ ધહું,
અબ તાબોતવા દીલકી મેરે તુને ઉડાયા—હૈ હૈ મેરે ફરહાદ,

ક્યું ચેનસે સોતેહો જરા મુખસે તો બોલો—ઓર હાલ સબ બોલો,
જીસને યે તુમારેકો જો માટીમે મીલાયા—હૈ હૈ મેરે ફરહાદ.

[કબરમેસે ગાતાહૈ.

ફરહાદ.—મૈં તેરા મુસ્તાકહું આઇએ,
ઇસ્કકે દરયામે ગોતા ખાઇએ;
બાદ મુરદનભી ન અબ તરસાઇએ,
ખાકસે અબ ખાક હો મીલજાઇએ;
દાગ ફુરકત દીલસેં અબ ધુલવાઇએ,
હીજરકી સમસીર અબ નાં ખાઇએ;
હીજરકી આતસકો ન સીલગાઇએ,
રહેમકા બારીસ તો આ બરસાઇએ.

તમામ હુવા.

